

tillæg, for at vi ikke skulde blive narrede. Jeg tror, at det Hele ligger saa klart, at der ikke er nogen som helst Fare for nogen Overlisterse. Snarere er der Fare for, at man opsætter altfor længe at se den Virkelighed, som man ikke kan lukke sine Dine for.

Jeg har ved de foregaaende Betragtninger holdt mig til Sagen i dens Almindelighed efter den Anledning, der er givet ved forskjellige Foredrag, navnlig dem, der bleve holdte af den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) — havde han været tilstede, var der flere Punkter, jeg dyrtligere vilde have fremdraget — og den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Magen). Jeg vil imidlertid gaa lidt nærmere ind paa selve Lovforlaget, saaledes som det i nærværende Tilfælde foreligger; men jeg vil paa ingen Maade optage alle de forskjellige Punkter. Jeg vil blot tage et enkelt, som forekommer mig særlig stiftet til at illustrere ialtsalt nogle af de almindelige Synspunkter, fra hvilke man efter mit Begreb maa udvæge sin Ret og opfylde sin Pligt, naar man arbejder paa at tilveiebringe en Finantslov. Det Punkt, jeg da vil tage, er Dyrtidstillæget, thi det forekommer mig, som sagt, at være et saadant, som i høi Grad er gennemsigtigt. Der er vel Ingen, der tvivler om, at jeg anser det for i høi Grad Ret, i høi Grad ubilligt, at der ikke gives et Dyrtidstillæg til Embedsmændene, ja, jeg vil gjerne sige ganske ligefrem, helt op igennem til de høieste Lønne. Det har naturligvis ikke stort at sige: „de høieste Lønninger“, thi høie Lønninger hos os ere, som bekendt, lave. En Ministerløn siges at være høi; det er jo latterligt. Saameget mere er der i og for sig aldeles ingen Grund til at gjøre Forskiel; men ikke desto mindre er jo Landstinget gaaet ned til 4,400 Kr. Ingen, som kjender lidt til Forholdene i Livet, kan sige, at det er en høi Sags; altsaa de, hvis Anskuelse jeg i dette Dieblit nærmest vilde vinde for min Betragtning — det vilde være mig hjært, om jeg ogsaa kunde vinde de Andres; det behøver jeg ikke at sige — ere vist enige om, at det, at der ikke gives gennemgaaende Dyrtidstillæg, er i høi Grad ubilligt og en kvalificeret Ubillighed, naar der foreligger Forslag til Lønningslove, som ikke fremmes. Men sige vi det — og vi have Ret til at sige det — saa skulle vi være oprigtige nok til tillige at sige: Sagen er forkvallet, baade af Regjeringen, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige — af Landstinget. Den første Forkvalting fandt Sted i Landstinget i 1873—74. Sagen er forkvallet, og under saadanne Forhold maa man have Mod, mener jeg, til at overspringe alle de forskjellige Stadier, hvorpaa Tanken tidligere har bevæget sig. Man maa spørge sig selv: Er der Nogen i dette Dieblit for

Alvor, at man faar Folkethingets Flertal til at gaa op over de 2,500 Kroners Grændse? Jeg veed ikke, om der er Nogen, som virkelig vil tage Ordet og sige, at han tror det. Indtil videre betvivler jeg det; hvis der melder sig en saadan Vroende, saa vil jeg sige: Din Tro er stor i Israël; jeg tror det ikke. Saa bliver Spørgsmaalet for mit Bedkommende dette: Hvilket Valg er der da? Der er Valget mellem at gaa ind paa Grændsen eller at skyde hele Dyrtidstillæget ud. Der er efter min Mening ikke andet Valg. Dette Sidste, at skyde det ud, kan efter mit Skjøn ogsaa opnaas ved at fastholde 4,400 Kr. Men der kommer det Synsyn til Fremtiden, som jeg mener, man ikke kan lade være at tage i Betragtning. Hvad vil der ske, hvad kunne vi ønske, at der sker, naar Finantsloven brister? Kunne vi paa nogen Maade vente eller ønske, at der i det Nar, for hvilket Finantsloven er brusten, vil blive givet Dyrtidstillæg til Embedsmænd med Lønninger paa over 2,500 Kr. uden Folkethingets Samtykke? Jeg er overbevist om, at man maa svare Nei. Under saadanne Omstændigheder mener jeg altsaa, at det er det eneste Rigtige, naar man ikke vil forhindre, at de lavere Lønnede Bestillingsmænd faae Noget, at man saa maa stemme for 2,500 Kroners Grændsen. Spørgsmaalet bliver altsaa dette: Kunde man anse det for rigtigt at forhindre, at Nogen fik, naar ikke de høiere Lønnede fik? (Suel: Ja!) Jeg svarer dertil Nei med al mulig Respekt for Andres Ja; efter min Overbevisning kan man ikke forsvare det. Man vilde isaafald sige med Rette, at det var Folkethinget, som hindrede, at de høiere Lønnede fik, og at det var Landstinget, der hindrede, at de lavere Lønnede fik. Og hvorfor mener jeg navnlig, at vi ikke kunne forsvare det? Fordi vi da paa dette Punkt ensidig vilde komme ind paa den Forfatningspolitit, den Negationspolitit, den Afvisningspolitit, som vi paa andre Punkter, hvor der havde været Leilighed efter min Mening til at gjøre det, ikke vilde gaa ind derpaa. Det maa nemlig erindres, at dengang Lønningsstillæget var taget ud af Finantsloven, var der jo andre Punkter, som havde en vis beslægget Karakter. Jeg siger kun: en vis beslægget Karakter; men de havde en noget beslægget Karakter. Efter min Opfattelse havde det været det Naturlige at forhandle disse forskjellige Arter af Bevillinger paa samme Maade; der er f. Ex. Lønningsstillægene til de Menige m. v., til Skolelærerne. Derimod blev der gjort den Indvending, at det ikke var rigtigt, naar man i og for sig var villig til at votere disse Summer, da at negte dem for derigjennem at fremtvinge en anden Bevilling, som man ansaa for ligesaa retfærdig. Mig forekom det dengang,